

Ang Pananaw ng Diyos sa Digmaan at Karahasan

“Pinatitigil niya ang mga digmaan hanggang sa dulo ng lupa; binabali niya ang pana at pinuputol ang sibat; sinusunog niya ang karo sa apoy.”
Awit 46:9

Nasa ika-dalawampu't isang siglo na tayo ngayon. Mabilis na lumalala ang mga kalagayan ng mundo. Ang mga taong pinagkakatiwalaan natin, ang mga bagay na ating nakilala at tinatamasa, at ipinagwawalang-bahala pa nga, ay nawawala. Marami sa mundo ngayon ang nabubuhay sa patuloy na takot. Nakikita natin mismo na ang mga tensyon sa mundo ay nasa pinakamataas na antas. Ang mga alitan, digmaan, at mga gawa ng terorismo ngayon ay pumupuno sa ating mga headline at ulat ng balita. Ang mundo ay nababalot ng matinding kaguluhan, na nagdulot sa marami na matakot para sa kanilang sariling pag-iral. Isang pakikibaka sa pagitan ng mga umano'y kapangyarihan ng mabuti at masama sa mundo ang nagaganap. Mayroong panawagan para sa armas, na humantong sa karahasan na ibinibigay

para sa karahasan. Malaking presyur ang inilagay sa mga indibidwal na "sumali sa laban" anuman ang mangyari.

Ang sangkatauhan sa pangkalahatan ay hindi umaasa sa Diyos para sa tulong, kundi umaasa sa sarili nitong mga pamamaraan para sa pagdadala ng kapayapaan sa mundo. Sa ganitong sitwasyon, makikita natin na ang anak ng Diyos ay nahaharap sa maraming mahahalagang desisyon. Ano ang itinuturo ng mga Kasulatan tungkol sa karahasan, digmaan, at pagpatay? Paano magagamit ang mga Kasulatan bilang batayan sa pagtutol sa digmaan at karahasan? Umaasa kami na ang susunod na talakayan ay makakatulong sa mambabasa sa mga sagot sa mahahalagang tanong na ito.

Mga Paglalarawan sa Diyos sa Lumang Tipan

Ang Diyos ay madalas na inilalarawan sa Bibliya gamit ang mga terminong parang digmaan - ang "galit ng Panginoon," at ang "poot ng Panginoon" gaya ng nabanggit sa Mga Bilang 11:10,33. Ang Ama sa Langit ay parang "isang apoy na tumutupok," dahil "isang bagay na kakila-kilabot na mahulog sa mga kamay ng buhay na Diyos." (Deuteronomio 4:24; Hebreo 10:31). "Sa akin ang paghihiganti, at ang kagantihan." (Deuteronomio 32:35). Ang Panginoon ay "isang mapanibughuing Diyos," at "isang lalaking

mandirigma," na babangon upang hatulan ang mga bansa sa kanyang itinakdang panahon. Exodo 20:5; 15:3

Mga Lalaking Mandirigma ng Israel

Sa pakikitungo ng Diyos sa bansang Israel, makikita natin na inutusan silang bilangin ang kanilang mga sarili ayon sa mga hukbo. "Ang Panginoon ay nagsalita kay Moises sa ilang ng Sinai, sa tabernakulo ng kapisanan, ... pagkatapos nilang makalabas sa lupain ng Egipto, na sinasabi, Bilangin mo ang buong kapisanan ng mga anak ni Israel, ayon sa kanilang mga angkan, ayon sa mga sangbahayan ng kanilang mga magulang, ayon sa bilang ng kanilang mga pangalan, bawat lalaki ayon sa kanilang sensus; Mula dalawampung taong gulang pataas, lahat ng makakalabas sa Israel sa pakikipagdigma: ikaw at si Aaron ay bibilangin sila ayon sa kanilang mga hukbo." Mga Bilang 1:1-3

Ang mga Israelita ay madalas na pinangungunahan ng mga lalaking mandarigma sa kanilang mga pakikibaka upang makuha ang kanilang lupang pangako. Si Josue, ang "kapitan ng hukbo ng Panginoon," ay inutusan ng isang anghel kung paano lilipulin ang Jerico. (Josue 5:14; 6:2-5). Sa pamamagitan ng paghihip ng mga trumpeta, at banal

na interbensyon, ang mga pader ng lungsod ay “gumuho,” at “lubos na nawasak.” Josue 6:20,21

Tinuruan ng Diyos ang kanyang bayan kung paano lumaban. Sinabi sa atin ni David, “Purihin ang Panginoon, ang aking kalakasan, na nagtuturo sa aking mga kamay na makipagdigma, at sa aking mga daliri na lumaban: Aking kabutihan, at aking kuta; aking matayog na moog, at aking tagapagligtas; aking kalasag, at siya na aking pinagkakatiwalaan; na siyang nagpapasuko sa aking bayan sa ilalim ko.” Mga Awit 144:1,2

Nakikipaglaban ang Diyos para sa Kanyang Bayan

Nakipaglaban ang Diyos para sa kanyang bayan nang sila ay hinahabol ni Paraon, hari ng Ehipto, at ng kanyang hukbo ng mga kabayo at mga karwahe. “Nang makalapit si Paraon, itiningin ng mga anak ni Israel ang kanilang mga mata, at, narito, ang mga Egipcio ay sumusunod sa kanila; at sila ay natakot na mainam: at ang mga anak ni Israel ay dumaing sa Panginoon. ... At sinabi ni Moises sa bayan, Huwag kayong matakot, tumigil kayo, at tingnan ninyo ang pagliligtas ng Panginoon, na kaniyang ipapakita sa inyo ngayon: sapagka't ang mga Egipcio na inyong nakikita ngayon, ay hindi na ninyo sila makikita magpakailanman. Ang Panginoon ang lalaban para

sa inyo, at kayo'y tatahimik.” (Exodo 14:10-14). Ang tubig ng dagat ay nahati sa pamamagitan ng kapangyarihan ng Diyos, at ang hukbo ng Israel ay nailigtas; ang mga hukbo ng Ehipto ay nawasak.

Sa pagsasalaysay ng isang karanasan kalaunan, “Ang Panginoon ay nagsalita kay Moises, na sinasabi, Ipaghiganti mo ang mga anak ni Israel sa mga Madianita: ... At sinalita ni Moises sa bayan, na sinasabi, Maghanda kayo ng ilan sa inyo para sa pakikidigma, at hayaan ninyong sila'y yumaon laban sa mga Madianita, ... Sa bawat lipi ay isang libo, sa lahat ng mga lipi ng Israel, ay inyong susuguin sa pakikidigma. ... At kanilang pinatay ang mga hari ng Madian.” Mga Bilang 31:1-8

“Panahon sa Bawat Layunin”

Ang isa pang hanay ng mga banal na kasulatan na dapat isaalang-alang mula sa Lumang Tipan ay matatagpuan sa Ecclesiastes 3:1,3,8: “Sa bawat bagay ay may kapanahunan, at panahon sa bawat layunin sa silong ng langit: ... Panahon ng pagpatay, at panahon ng pagpapagaling; panahon ng paggiba, at panahon ng pagtatayo; ... Panahon ng pag-ibig, at panahon ng pagkamuhi; panahon ng digmaan, at panahon ng kapayapaan.” Maraming tao ang gumamit ng mga banal na kasulatang ito upang bigyang-katwiran ang pagpatay at pakikipagdigma.

Gayunpaman, kapag sinuri natin ito nang mas malapitan, makikita natin na si Solomon ay sumusulat bilang resulta ng kanyang maraming nakaraang karanasan at obserbasyon. Nagbibigay siya ng punto mula sa isang panlipunang pananaw. Nakikita niya ang mga taong nagpapagal sa lahat ng uri ng pagsisikap, at matalino niyang tinatanong, “Ano ang pakinabang ng gumagawa sa kaniyang pinagpapagalan? Nakita ko ang paghihirap na ibinigay ng Dios sa mga anak ng mga tao upang pagtrabahuhan dito.” mga talata 9,10

Tinapos ni Solomon ang kaniyang talakayan sa Aklat ng Ecclesiastes sa, “Pakinggan natin ang katapusan ng buong bagay: Matakot ka sa Dios, at sundin mo ang kaniyang mga utos: sapagka't ito ang buong katungkulan ng tao. Sapagka't dadalhin ng Dios ang bawa't gawa sa kahatulan, pati ng bawa't lihim na bagay, maging ito'y mabuti, o maging ito'y masama.” Ecclesiastes 12:13,14

Isang Dios ng Pag-ibig

Sa liwanag ng nabanggit, naghaharap tayo ngayon ng isang lehitimong tanong na itinatanong ng marami: Kung ang Dios ay isang Dios ng pag-ibig gaya ng sinasabi sa atin ng Biblia, paano natin mauunawaan ang kaniyang mga utos sa mga anak ni Israel, tulad ng “lubos na paglipol” sa kanilang mga

kaaway? (1 Juan 4:8,16; Deuteronomio 12:2; 20:17). Dapat nating tandaan na ang bansang Israel ay ang bayang pinagtipanan ng Diyos: “Kayo lamang ang aking kinikilala sa lahat ng angkan sa lupa.” Amos 3:2

Ang katotohanan na ang mga anak ni Israel ay ang piniling bayan ng Diyos ay malinaw na itinuturo sa Bibliya. Napapansin natin ang mga salitang ito ni Propeta Jeremias: “Ganito ko ikinapit sa akin ang buong sambahayan ni Israel at ang buong sambahayan ni Juda, sabi ng Panginoon; upang sila'y maging sa akin ay isang bayan, at isang pangalan, at isang kapurihan, at isang kaluwalhatian.” Ako ang magiging “Diyos ng lahat ng angkan ng Israel, at sila'y magiging aking bayan.” (Jeremias 13:11; 31:1). Sa pakikipag-usap kay Jacob, ang ama ng labindalawang tribo ng Israel, sinabi ng Diyos, “Sa iyo at sa iyong binhi ay pagpapalain ang lahat ng angkan sa lupa.” Genesis 28:14

Ang lupain ng Canaan ay ipinangako sa “binhi,” o supling, ni Abraham - samakatuwid nga, ang Israel - ilang siglo na ang nakalilipas. (Genesis 11:31; 12:5-7). Gayunpaman, may ibang mga tao na nanirahan na sa lupain bago pa man dumating ang mga Israelita bilang mga karapat-dapat na tagapagmana sa ilalim ng pamumuno ni Josue. Napakasama ng

mga kalagayan sa lupang pangako ng Canaan nang angkinin ito ng Israel. Ang mga Filisteo, Amorrheo, at iba pa na naninirahan sa lupain ay lubhang tiwali, dahil sila ay nakikibahagi sa lahat ng anyo ng pagsamba sa diyus-diyosan, at nag-aalay pa nga ng mga handog na tao kaugnay ng kanilang mga huwad na diyos at relihiyon. (Deuteronomio 18:9-14). Dahil ang kanilang kasamaan at kasamaan ay umabot na sa isang antas kaya't nakita ng Diyos, sa kanyang karunungan at katarungan, na mas makabubuting lipulin sila at maglagay sa lupain ng isang bayan na, sa ilalim ng kanyang mga tagubilin, ay makakaabot sa mas mataas na antas ng kabihasnan.

Kaya naman, inutusan ng Diyos ang mga Israelita na sakupin ang Canaan. Hindi ito isang bagay na ginawa nang walang kanyang pahintulot at direksyon. Bago pumasok sa lupang pangako, ang Panginoon ay nagtatag ng isang sistema ng mga batas sa mga Israelita. Naunawaan nila na kung susuwayin nila ang mga batas na iyon, sila ay parurusahan. Isa sa mga batas na ito ay, "Huwag kang papatay." (Exodo 20:13). Ang mga karatig-bansa ng Israel ay palaging nakikipagdigma laban sa kanila, ngunit kung susundin ng Israel ang Diyos, tutulungan Niya sila. Gayunpaman, kung susuwayin nila ang Diyos, hahayaan Niyang magtagumpay ang kanilang mga kaaway. Levitico 26:3,6-8,14,17

Isang Pansamantalang Sitwasyon

Sa bandang huli ng Lumang Tipan, nilinaw ng Diyos sa pamamagitan ng mga propeta na ang kasalukuyang panahon ng kasamaan, poot, digmaan, at kahirapan ay isang pansamantalang sitwasyon lamang. Ang Kanyang plano ang siyang mag-aalis sa lahat ng digmaan, poot, kawalan ng pag-asa, at kahirapan. Mangyayari ito kapag naitatag na ang Kanyang kaharian. Sa pamamagitan ni Propeta Isaias, sinabi ng Diyos tungkol sa panahong ito: “Pupupukin nila ang kanilang mga tabak upang maging mga sudsod, at ang kanilang mga sibat upang maging mga karit: ang bansa ay hindi magtataas ng tabak laban sa bansa, ni hindi na sila mag-aaral ng digmaan.” “Hindi sila mananakit o maninira man sa aking buong banal na bundok.” Isaias 2:4; 11:9

Pananaw sa Digmaan sa Bagong Tipan

Isaalang-alang natin ngayon ang mga turo ng Diyos sa Bagong Tipan, kung saan malapit nang maging malinaw na may naganap na pagbabago. Ang Ama sa Langit ay nakikitungo na ngayon sa bansang Israel, at ang lahat ng ito ay nagsisimula sa kanyang Anak, si Hesus. Sa kanyang pag-iral bago naging tao, ang Anak ng Diyos ay tinatawag na “ang Salita

[Griyego: logos]" ng Diyos. (Juan 1:1). Kalaunan sa kabanatang ito rin, isinulat ni Juan: "Ang Salita ay nagkatawang-tao, at tumahan sa gitna natin, (at nakita namin ang kanyang kaluwalhatian, ang kaluwalhatianang gaya ng sa bugtong ng Ama,). puspos ng biyaya at katotohanan." (talata 14). "Siya'y nasa sanlibutan, at ang sanlibutan ay ginawa sa pamamagitan niya, at hindi siya nakilala ng sanlibutan. Siya'y naparito sa kanyang sariling bayan, at hindi siya tinanggap ng kanyang sariling bayan." (talata 10,11). Alam natin na ang "kanyang sariling bayan" ay tumutukoy sa bansang Israel. Siya ay tinanggihan nila bilang katuparan ng banal na kasulatan, "Siya'y hinamak at itinakuwil ng mga tao." Isaias 53:3

Nang tanungin ni Pilato ang mga Hudyo, na nagtitipon sa paglilitis sa ating Panginoon, "Ano nga ang gagawin ko kay Jesus na tinatawag na Cristo? Sinabi nilang lahat sa kanya, Ipako siya sa krus." (Mateo 27:22). Gaya ng mababasa natin sa pagtatapos ng salaysay, hinugasan ni Pilato ang kanyang mga kamay sa bagay na iyon at hindi nakakita ng anumang pagkakamali sa kanya. "Nang magkagayo'y sumagot ang lahat ng tao, at sinabi, Ang kanyang dugo ay mapasa amin, at sa aming mga anak." Mateo 27:25

Sa buong ministryo ni Hesus, hinangad niyang tulungan ang Israel. “O Jerusalem, Jerusalem, na pumapatay sa mga propeta, at bumabato sa mga sinugo sa iyo; makailang beses kong inibig na tipunin ang iyong mga anak, gaya ng pagtitipon ng inahin sa kaniyang mga sisiw sa ilalim ng kaniyang mga pakpak, at ayaw ninyo! Narito, ang inyong bahay ay iniiwan sa inyo na wasak.” (Lucas 13:34,35). Dahil sa pagtanging ito sa bugtong na Anak ng Diyos, nabigo ang Israel na makamit ang matagal na nitong hinahanap. Ninanais nilang makamit ang patuloy na mga pagpapala at kasaganaan sa ilalim ng patnubay ng Diyos. “Ano nga? Hindi nakamit ng Israel ang kaniyang hinahanap... (Ayon sa nasusulat, Binigyan sila ng Diyos ng espiritu ng pagkakatulog, mga matang hindi sila makakakita, at mga taingang hindi sila makakarinig;). hanggang sa araw na ito.” Mga Taga-Roma 11:7,8

Mga Halimbawang Ituturo sa Atin

Muli nating babanggitin ngayon, gamit ang mga Kasulatan, ang layunin ng relasyon ng Diyos sa Israel sa Lumang Tipan. “Mga kapatid, ayaw kong maging di-alam sa inyo, kung paanong ang lahat ng ating mga ninuno [mga Israelita] ay nasa ilalim ng ulap, at silang lahat ay tumawid sa dagat; ... Ngayon ang mga bagay na ito ay naging mga halimbawa

para sa atin, upang huwag tayong magnasa ng masasamang bagay, gaya naman nila na nagnasa.”
1 Corinto 10:1,6

Mula sa talaang ito ay mayroon tayong mga babala at pagkakataong matuto mula sa mga pagkabigo ng Israel upang magawa natin ang ating makakaya upang maglingkod sa Diyos. Ang likas na Israel ay hindi kailanman naging tagapagmana nang walang kondisyon ng anumang bahagi ng pangakong ginawa kay Abraham: “Sa iyo ay pagpapalain ang lahat ng angkan sa lupa.” (Genesis 12:3). Nang makipagtipan ang Diyos sa Israel, ang pagkaunawa ay kung susundin nila ang Kautusan, magkakaroon sila ng buhay na walang hanggan. Ito ay magbibigay-daan sa kanila na manahin ang pangakong ginawa kay Abraham at bibigyan sila ng pribilehiyong pagpalain ang “lahat ng angkan sa lupa.”

Mga Tagapagmana ng mga Pangako ng Diyos

Ang mga salita ni Apostol Pedro, “Ang pangako ay para sa inyo, at sa inyong mga anak,” ay lubos na naaayon sa lahat ng pakikitungo ng Panginoon sa Israel, kabilang ang kanyang tipan sa kanila bilang mga anak ng kanyang lingkod na si Abraham. (Mga Gawa 2:39). Taglay pa rin nila ang pag-asang ito noong panahon ni Hesus, gaya ng sinabi ni Pablo, “Ang ating labindalawang lipi, na buong pusong

naglilingkod sa Diyos, araw at gabi, ay umaasang matupad.” (Mga Gawa 26:7). Nang ang Israel, bilang isang bansa, ay napatunayang hindi karapat-dapat na maging tagapagmana ng mga pangako ni Abraham, sila, sa simbolikong pananalita, ay pinutol, at ang mga Hentil ay binigyan ng pagkakataong maiugnay upang pumalit sa kanilang lugar. Ang mga Hentil na ito, ngayon bilang mga indibidwal, ay maaaring maging kabahagi ng “ugat at katabaan ng puno ng olibo” na siyang mga pangako ni Abraham. Mga Taga-Roma 11:17

Mula noon, tanging ang mga indibidwal, Hudyo man o Hentil, na tumanggap kay Cristo ang ginawang "mga tagapagmana ayon sa pangako," bilang mga miyembro ng espirituwal na binhi ni Abraham. (Galacia 3:29). "Ang bato [si Jesus] na itinakwil ng mga tagapagtayo [Israel bilang isang bansa], ay naging pangulo ng panulok: ... Ang kaharian ng Dios ay aalisin sa inyo at ibibigay sa isang bansang nagkakabunga ng mga bunga nito." Mateo 21:42,43

Dahil ang Israel ay hindi pa handa na gamitin sa pagpapala ng ibang mga bansa, ang katayuan nila sa ilalim ng kanilang tipan sa Dios ay nagwakas, at ang pangako ng pagiging isang "kaharian ng mga saserdote, at isang banal na bansa" ay tumigil na rin sa pagiging kanila. (Exodo 19:6). Ito ay "ibinigay sa isang bansa," sa espirituwal na Israel - "isang

maharlika pagkasaserdote, isang banal na bansa." (1 Pedro 2:9). Sinabihan tayo na ang bansang ito ay hiwalay at naiiba sa lahat ng iba pa at tinipon ng Dios mula sa lahat ng mga tao sa lupa - "isang bayan para sa kaniyang pangalan." Mga Gawa 15:14

Pagtanggi sa Karahasan at Digmaan

Ang ating Panginoong Hesukristo ang tunay na susi sa pagbabago sa mga turo na inilalahad sa Bagong Tipan. Tinanggihan ni Hesus ang mga konsepto ng karahasan at digmaan na nakilala at tinanggap na sa mundo. Sa pamamagitan ng kanyang mga turo, at sa kanyang halimbawa, binigyan niya tayo ng mas mataas na pamantayan. "Isang bagong utos ang ibinigay ko sa inyo, na kayo'y magmahalan; kung paanong iniibig ko kayo, ay magmahalan din naman kayo. Sa ganito'y makikilala ng lahat ng mga tao na kayo'y aking mga alagad, kung kayo'y may pag-ibig sa isa't isa." (Juan 13:34,35). Ito ay isang mas mataas na utos, isang mas mataas na batas, kaysa sa ibinigay sa mga Hudyo sa ilalim ng kanilang tipan sa Diyos. Ang batas na ibinigay ni Cristo ay ang batas ng tipan ng Kristiyano; ito ang batas ng pag-ibig. Ito ay ibinigay sa lahat ng mga pumasok sa paaralan ni Cristo, at umaasang maging bahagi ng Espirituwal na Israel. Ganito binuod ni Hesus ang utos ng pag-ibig: "Iibigin mo ang Panginoon mong

Diyos nang buong puso mo, at nang buong kaluluwa mo, at nang buong pag-iisip mo. ... libigin mo ang iyong kapwa gaya ng iyong sarili.” Mateo 22:37,39

Ang karahasan, bunga ng kasalanan, ay laganap sa mundo ngayon. Ito ay umiiral sa maraming anyo at halos lahat ng kultura ay sumasaklaw sa iba't ibang paraan. Si Satanas, ang may-akda ng kasalanan, ay gumagala sa mundo “na parang leong umuungal, ... naghahanap ng kanyang malalamon.” (1 Pedro 5:8). Siya ang “diyos ng mundong ito” at “binulag niya ang mga pag-iisip ng mga hindi nagsisisampalataya.” (2 Corinto 4:4). Dahil sa impluwensya ni Satanas, ang karahasan ay laganap sa lipunan ngayon.

Sa kasalukuyan, nakikita natin ang karahasan sa tahanan, sa mga kapitbahay, sa mga paaralan, simbahan, at sa lugar ng trabaho, maging sa mga estranghero, hindi pa kasama ang marahas na tunggalian sa mga bansa. Ang lahat ng ito ay salungat sa mga turo ni Hesus. Tinanggihan niya ang karahasan, at ang personal na paggamit ng puwersa upang lutasin ang mga hindi pagkakaunawaan. Halimbawa, sa Juan 18:10,11, itinuwid ni Hesus si Pedro dahil sa pagbunot ng kanyang espada laban sa isang alipin ng Mataas na Saserdote, na nagresulta sa pinsala sa alipin. Sinabi Niya kay Pedro, “Isalong mo ang iyong espada sa kaluban.”

Hindi na natin muling naririnig ang mga disipulo na gumagamit ng puwersa o karahasan sa paglilingkod sa Panginoon. Maaari sanang tumawag si Hesus sa paglilingkod ng “labindalawang hukbo ng mga anghel,” ngunit hindi niya ginawa iyon. (Mateo 26:53). Hindi niya handang gamitin ang banal na kapangyarihan para sa kanyang personal na kapakanan. Hindi kailanman nanalangin si Hesus para sa kaligtasan mula sa kanyang mga problema, ngunit buong-kagalakang tiniis ang mga ito bilang bahagi ng kanyang sakripisyo. Dapat ding gawin ng mga tagasunod ni Kristo ang parehong bagay. “Magkaroon kayo ng pag-iisip na ito, na siyang na kay Cristo Jesus din.” Mga Taga-Filipos 2:5

Bagong Saloobin sa mga Kaaway

Nangaral din ang ating Panginoon tungkol sa isang bagong saloobin sa ating mga kaaway. “Sinasabi ko sa inyo, Ibigin ninyo ang inyong mga kaaway, pagpalain ninyo ang mga sumusumpa sa inyo, gawan ninyo ng mabuti ang mga napopoot sa inyo, at ipanalangin ninyo ang mga lumalait sa inyo, at umuusig sa inyo.” (Mateo 5:44). Sa una, masasabi nating ito ay isang mataas na pamantayan na dapat sundin, at tama tayo. Ang ganitong uri ng pag-ibig ay higit pa sa pagmamahal sa iyong kapwa. Sinasabing madaling mahalin ang mga nagmamahal sa atin. Gayunpaman, ang pagmamahal sa ating mga

kaaway ay nangangailangan ng isang kalagayan ng puso na puno ng pagmamahal na kahit ang isang kaaway ay hindi makakapukaw sa ating mga puso ng anumang masasamang intensyon. Walang lugar para sa mga gawa ng paghihiganti o poot.

Hindi ito nangangahulugan na sinasang-ayunan natin ang kasamaan o kawalang-katarungan, ngunit hindi tayo dapat makibahagi rito. Tutol tayo sa pang-aapi sa mahihina at walang magawa. Ang pag-iisip ng marami sa mundo ngayon ay bigyang-katwiran ang paggawa ng mali sa iba upang iligtas ang sarili. Dapat nating "kapootan ang masama, at ibigin ang mabuti," ngunit hindi natin dapat gantihan ang masama sa iba, kahit na ang ating mga kaaway. (Amos 5:15). Tandaan natin na ang mga nagkakasala at gumagawa ng masama sa paningin ng Diyos ay tatanggap ng kanilang gantimpala. 1 Corinto 3:8

Mga Prinsipyo ng Buhay

Itinuro ng ating Panginoong Hesus ang mga prinsipyo ng pamumuhay na nailalarawan sa pamamagitan ng pakikiramay, kaamuan, awa, kadalisayan, at pakikipagpayapaan. "Mapalad ang mga nagdadalamhati: ... Mapalad ang mga maamo: ... Mapalad ang mga mahabagin: ... Mapalad ang mga may malinis na puso: ... Mapalad ang mga

Ang Liwayway

tagapamayapa: sapagkat sila ay tatawaging mga anak ng Diyos." (Mateo 5:4-9). Sinabi ng ating Panginoon ang mga salitang ito sa kanyang Sermon sa Bundok upang turuan ang kanyang mga disipulo at, gayundin, tayo. Nais Niya tayong maging maawain sa mga nasa mahihirap na kalagayan, magsanay ng kaamuan at pagpipigil sa sarili, maging maawain sa iba, magkaroon ng dalisay na puso, walang galit at masamang hangarin, at laging maging tagapamayapa. Hindi natin laging magagawa nang perpekto ang mga bagay na ito, ngunit nais nating magkaroon ng perpekto at dalisay na layunin. Ang bayan ng Panginoon ay dapat maging matulungin. "Kaya't habang mayroon tayong pagkakataon, gumawa tayo ng mabuti sa lahat ng tao," at huwag makiisa sa damdamin ng nagdidigmaang mundong ito. Mga Taga-Galacia 6:10

Ang kadalisayan ng puso sa Diyos ay makikita sa mga pagsisikap na mamuhay nang mapayapa at itaguyod ang kapayapaan sa iba. Isinulat ni Apostol Pablo, "Hangga't nasa inyo, mamuhay kayong mapayapa kasama ng lahat ng tao." (Mga Taga-Roma 12:18). Ito ay lalong kailangan sa panahong ito na ating kinabubuhayan ngayon, kahit na ang kapayapaan ay hindi ibinabalik sa atin.

Iniiibig ng mga kaaway ng katuwiran ang "kadiliman kaysa liwanag, sapagkat ang kanilang mga gawa ay masasama." (Juan 3:19). Hindi hinahanap ng Panginoon ang mga ito, kundi ang mga tapat sa mga prinsipyo ng katuwiran, na gagamitin nila ang mga ito kahit sa kanilang mga kaaway kapag pinag-uusig. "Mapalad kayo pagka kayo'y inaalipusta, at pinag-uusig, at pinagsasalitaan ng sarisaring masama laban sa inyo na pawang kasinungalingan, dahil sa akin. Mangagalak kayo, at mangagalak nang husto: sapagka't malaki ang ganti sa inyo sa langit." (Mateo 5:11,12). Sumulat din si Apostol Pedro: "Kung ang sinoman ay magdusa bilang isang Kristiyano, huwag siyang mahiya; kundi luwalhatiin niya ang Dios dahil dito." (1 Pedro 4:16). Binibigyan tayo ng ating Panginoon ng personal na katiyakan nang sabihin niya sa atin: "Sa sanglibutan ay magkakaroon kayo ng kapighatian: nguni't laksan ninyo ang loob; aking dinaig ang sanglibutan." Juan 16:33

Mga Responsibilidad ng mga Kristiyano

Dapat nating sundin ang mga batas ng tao kapag hindi ito sumasalungat sa mga batas ng Diyos. Gayunpaman, kapag ang mga ito ay sumasalungat, ang Kristiyano ay dapat na maging responsable sa mga batas ng Diyos, hindi sa mga batas ng tao. Pansinin ang mga payo na ibinigay sa atin tungkol

dito. “Kayo'y isang lahing hirang, isang makaharing pagkasaserdote, isang bansang banal, isang bayang pag-aari ng Diyos; upang inyong ipahayag ang mga kapurihan niyaong tumawag sa inyo mula sa kadiliman, patungo sa kaniyang kahanga-hangang liwanag. ... Mga minamahal, ipinamamanhik ko sa inyo, bilang mga taga-ibang bayan at mga manlalakbay, na kayo'y magsipagpigil sa mga kahalayan ng laman, na nakikipagdigma laban sa kaluluwa.” (1 Pedro 2:9,11). “Dapat nating sundin ang Diyos bago ang mga tao.” Mga Gawa 5:29

Alam natin na itinuturing ng Ama sa Langit ang pagsunod sa kaniyang kalooban bilang isang napakahalagang bagay. Ipinakita ito sa atin ng maraming aral na ating napansin tungkol sa bansang Israel. Isang mahalagang prinsipyong itinuro sa atin ni Jesus ay ito: “Ibigay ninyo kay Cesar ang mga bagay na kay Cesar; at sa Diyos ang mga bagay na sa Diyos.” (Mateo 22:21). Sinabihan pa tayo: “Magpasakop kayo sa bawat utos ng tao alang-alang sa Panginoon.” (1 Pedro 2:13). “Ibigay nga sa lahat ang kanilang mga nararapat: buwis sa dapat buwisan; upa sa dapat buwisan; ... karangalan sa dapat parangalan.” (Roma 13:7). Ang lahat ng mga prinsipyong ito ay naaangkop maliban na lamang kung ang ating sinanay na budhi at mga batas ng Diyos ay lalabagin.

Ginagawa ng Ama sa Langit ang lahat ng bagay sa kasalukuyang magulong mundong ito ayon sa kanyang mga plano at layunin. Lalo niyang tinitingnan kung paano tayo namumuhay ayon sa mga turo na ipinahayag sa atin ng kanyang minamahal na Anak. Ang nagliliyab na mga bagyo sa kasalukuyang panahon ay "susubukin ang gawa ng bawat isa kung ano ang uri nito." (1 Corinto 3:13). Ipapakita nito ang uri ng pagkatao na ating nalinang sa ating buhay. Ang ating pananampalataya ay dapat na nakabatay sa mahahalagang pangako ng Diyos, na inilalarawan bilang "ginto, pilak, mahahalagang bato." Hindi tayo dapat magtayo nang hindi wasto gamit ang iba pang mga materyales na hindi kayang tiisin ang pagsubok na ito sa pamamagitan ng apoy. Sinasabi sa atin ng Apostol na ang lahat ng bagay na itinayo ayon sa mga teorya, pamamaraan, at tradisyon ng tao, na inilalarawan bilang "kahoy, dayami, pinaggapasan," ay masisira. mga talata 10-15

Hinahayaan ng Ama sa Langit ang lahat ng mga bansa na linlangin ang kanilang sarili sa pag-iisip na kaya nilang lutasin ang lahat ng problema ng mundo. Nakita natin na ang kapayapaan ay hindi kailanman nagtatagal; biglang lumilitaw ang mga bagong tunggalian. Ang mga pangyayaring ito ay pinahintulutan ng Diyos upang ihanda ang mundo ng

sangkatauhan para sa kanyang kaharian ng walang hanggang kapayapaan, na pamamahalaan ng kanyang Anak, si Kristo Hesus, ang "Prinsipe ng Kapayapaan." (Isaias 9:6,7). "Dumating nawa ang iyong kaharian. Gawin nawa ang iyong kalooban sa lupa," itinuro sa atin ni Hesus na ipanalangin. Mateo 6:10

Mga Pangwakas na Kaisipan

Sa mga karanasan sa Israel sa Lumang Tipan, pinahintulutan ng Diyos na magkaroon ng mga digmaan upang maisakatuparan ang ilang layunin tungkol sa mga orihinal na pangako na ibinigay kina Abraham, Isaac, at Jacob. Karamihan sa mga tunggalian na ito ay nauugnay sa lupang ipinangako ilang siglo na ang nakalilipas sa mga tao ng Israel, ngunit sinakop na ng mga pagano at masasamang bansa. Ang mga ganitong digmaan at tunggalian ay pinahintulutan ng Diyos, at hindi ng tao o ng mga pamahalaan sa lupa.

Sa kabaligtaran, sa Bagong Tipan, ang mga dating karanasan ng Israel ay nagsilbi sa kanilang layunin kung tungkol sa Diyos. Ang layuning ito ay ang mga aral na kanilang natutunan sa pamamagitan ng mga mahihirap na karanasang ito ay magsisilbing "tagapagturo" upang dalhin sila kay Kristo, ang Prinsipe ng Kapayapaan. Mga Taga-Galacia 3:24

Tinanggihan ni Hesus ang mga konsepto ng karahasan at digmaan. Nagturo siya sa pamamagitan ng halimbawa, at sa pamamagitan ng pagtatatag ng isang utos na "ibigin ang Panginoon mong Diyos nang buong puso mo," at "ibigin ang iyong kapwa gaya ng iyong sarili." (Mateo 22:37,39). Ang bagong saloobing ito sa ating mga kaaway ay tumatanggi sa paggamit ng puwersa, karahasan, at pagpatay. Kaya sinasabi sa atin ni Pablo, "Sundin mo ang kapayapaan sa lahat ng mga tao, at ang kabanalan, na kung wala ito ay walang makakakita sa Panginoon." Hebreo 12:14

Malapit nang matupad ang ating pambungad na banal na kasulatan: "Kaniyang pinatitigil ang mga digmaan hanggang sa dulo ng lupa; kaniyang binabali ang pana at pinuputol ang sibat; kaniyang sinusunog ang karo sa apoy." (Mga Awit 46:9). Nangangako pa ang Salita ng Diyos: "Ang karahasan ay hindi na maririnig sa iyong lupain, ang pagkawasak o ang pagkawasak sa loob ng iyong mga hangganan; kundi tatawagin mo ang iyong mga kuta na Kaligtasan, at ang iyong mga pintuang-bayan na Kapurihan." (Isaias 60:18). Lahat ng mga namatay bilang resulta ng digmaan at iba pang marahas na gawain ay bubuhaying muli mula sa mga patay. (Juan 5:28,29). Balang araw, lahat ng tao ay makakaranas ng walang hanggang kapayapaan at

magkakaroon ng pagkakataong mamuhay nang may pagkakaisa sa isang naibalik at perpektong mundo magpakailanman. Ang gayong maluwalhating resulta ay magiging kasukdulan ng pagpapanumbalik ng “lahat ng mga bagay, na sinalita ng Dios sa pamamagitan ng bibig ng kaniyang mga banal na propeta buhat pa nang unang panahon.” Mga Gawa 3:21